

Sygnatura akt XI C 1166/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., dnia 1 grudnia 2015 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu XI Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Małecka

Protokolant: Karolina Suder

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 listopada 2015r. we W.

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w K.

przeciwko H. Ł.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. ustala, że koszty postępowania ponosi strona powodowa.

Sygn. akt XI C 1166/14

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym dnia 11 lutego 2015 r. do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie strona powodowa (...) sp. z o.o. w K. domagała się zasądzenia od pozwanej H. Ł. kwoty 743,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwu strona powodowa podała, że na podstawie umowy zawartej z pozwaną w dniu 19 lutego 2003 r. dostarczała energię elektryczną do lokalu, gdzie pozwana prowadzi gospodarstwo domowe. Za dostarczoną energię i usługi dystrybucyjne strona powodowa domagała się: kwoty 95,58 zł w oparciu o fakturę VAT numer (...) o terminie płatności określonym na dzień 4 kwietnia 201 r., kwoty 138,41 zł w oparciu o fakturę VAT numer (...), o terminie płatności określonym na dzień 12 czerwca 2014 r., kwoty 24,21 zł w oparciu o fakturę VAT numer (...), o terminie płatności określonym na dzień 14 lipca 2014 r., kwoty 138,80 zł w oparciu o fakturę VAT numer (...), o terminie płatności określonym na dzień 14 lipca 2014 r., kwoty 171,92 zł w oparciu o fakturę VAT numer (...), o terminie płatności określonym na dzień 12 sierpnia 2014 r. oraz kwoty 171,92 zł w oparciu o fakturę VAT numer (...), o terminie płatności określonym na dzień 12 września 2014 r. – łącznie kwoty 743,84 zł. Mimo wezwania do dobrowolnego spłacenia wskazanych kwot pozwana nie uiściła należności wynikających z wymienionych faktur.

W piśmie z dnia 29 lipca 2015 r. strona powodowa sprostowała, że domaga się ustawowych odsetek od kwoty 24,21 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty, zamiast od dnia 15 lipca 2014 r.

Dnia 23 lutego 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym prowadzonym pod sygnaturą VI Nc-e 262389/15. (k. 4)

Dnia 13 marca 2015 r. pozwana H. Ł., reprezentowana przez pełnomocnika – córkę A. G. złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty, domagając się oddalenia powództwa jako bezzasadnego (k. 50).

Postanowieniem z dnia 20 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie wydał postanowienie o przekazaniu sprawy do Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej we Wrocławiu jako miejscowo właściwego wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu przez pozwaną i utratę mocy nakazu zapłaty w całości.

Uzupełniając w trybie art. 505³⁷ § 3 k.p.c. sprzeciw od nakazu zapłaty pozwana H. Ł. wniosła o oddalenie powództwa w całości, podnosząc, że nie ponosi odpowiedzialności za powstałe zadłużenie, gdyż wystąpiło ono w następstwie okoliczności leżących po stronie powodowego zakładu energetycznego.

Wskazując, iż od maja 2013 r. pozwana nie mieszka w lokalu położonym W. przy ul. (...), lecz pomimo wielokrotnych próśb zakład energetyczny nie odłączał energii elektrycznej, czym doprowadził do korzystania z energii przez inną osobę – A. Ł. (wnuka pozwanej)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

H. Ł. do maja 2013 r. zamieszkiwała w mieszkaniu położonym w W. przy ul. (...); w maju z uwagi na pogarszający się stan zdrowia oraz potrzebę opieki pozwana 2013 r. przeprowadziła się do mieszkającej we W. córki A. G..

Od 4 marca 2014 r. H. Ł. zameldowana była na pobyt czasowy we W. przy ul. (...) – w mieszkaniu swojej córki A. G., a od października 2014 r. – na pobyt stały.

/bezsporne, nadto dowód:

informacja UM W. z dnia 8.12.2014 r. – k. 48/

H. Ł. (jako odbiorca) zawarła w dniu 19 lutego 2002 r. umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług przesyłowych z Zakładem (...) S.A. w W. (sprzedawcą). Na mocy tej umowy sprzedawca zobowiązał się dostarczać energię elektryczną do lokalu położonego w W. przy ul. (...), dla celów gospodarstwa domowego, wskazując iż jest najemcą lokalu. Postanowienie §4 ust. 1 przewidywało, iż należności wynikające z faktur płatne są do dnia oznaczonego w fakturze, zaś zgodnie z ust. 3 § 4 umowy niedotrzymanie określonego w fakturze terminu płatności spowoduje naliczanie odsetek ustawowych.

Umowa została zawarta na czas nieokreślony (§ 11 ust. 1). Na odbiorcę nałożono jednocześnie obowiązek zawiadomienia zakładu energetycznego o zamiarze opuszczenia lokalu oraz umożliwienie dostępu do układu pomiarowo-rozliczeniowego, zastrzegając przy tym, że w dalszym ciągu po opuszczeniu lokalu odbiorca ponosi wszelkie opłaty wynikające z umowy.

W § 11 ust. 3 umowy przewidziano dla każdej ze stron umowy możliwość rozwiązania umowy za 1-miesięcznym wypowiedzeniem.

/dowód: umowa z dnia 19.02.2002 r. – k. 44-47/

Pismem z dnia 15 lipca 2013 r., który wpłynęła do punktu (...) sp. z o.o. w K. w dniu 25 lipca 2013 r. pełnomocnik H. Ł. A. G. opisując sytuację życiową i rodzinną pozwanej, do mieszkania której wprowadził się wnuk z rodziną, uchylający się od partycypowania w kosztach utrzymania lokalu, zwróciła się o kierowanie roszczeń do zamieszkałego w lokalu przy ul. (...) w W. A. Ł., wspominając, iż występowała w imieniu matki o wyłączenie energii w lokalu lub założenie liczników czasowych lub przełączonej.

W odpowiedzi (...) sp. z o.o. pismem z dnia 31 lipca 2013 r. poinformował H. Ł., iż umowa zawarta jest na jej dane osobowe oraz że możliwe jest wnioskowanie o zawarcie zmiany umowy kompleksowej.

/dowód: 1. pismo z dnia 15.07.2013 r. – k. 89,

2. pismo z dnia 31.07.2013 r. – k. 88./

W dniu 4 listopada 2013 r. do punktu obsługi klienta (...) sp. z o.o. w K. wpłynęło pismo zatytułowane (...), datowane na dzień 23 października 2013 r., w którym A. G. – pełnomocnik H. Ł. wskazywała, że już od stycznia 2013 r. pisemnie i telefonicznie zwracała się w imieniu mamy o odłączenie licznika w lokalu, którego H. Ł. jest głównym najemcą, lecz nie zostały podjęte żadne działania, a w lokalu nadal jest możliwość poboru energii. Jednocześnie pismo zawierało wezwanie do odłączenia licznika najpóźniej do końca października 2013 r. i prośbę o natychmiastowe wyłączenie energii.

W piśmie (...) sp. z o.o. z dnia 7 listopada 2013 r. H. Ł. została poinformowana o ówczesnym stanie zadłużenia oraz o możliwości wydania dyspozycji zdjęcia licznika oraz rozwiązania umowy kompleksowej w formie pisemnej.

/dowód: 1. pismo z dnia 23.10.2013 r. – k. 75 i 93,

2. pismo z dnia 7.11.2013 r. – k. 94-95./

W dniu 21 marca 2014 r. wobec H. Ł. została wystawiona faktura VAT numer (...) na kwotę 98,58 zł tytułem wznowienia dostawy energii elektrycznej pod wstrzymaniu dostawy, z terminem płatności określonym na dzień 4 kwietnia 2014 r.

/dowód: faktura VAT (...) – k. 52-53/

Faktura VAT numer (...) obejmowała rozliczenie za okres od dnia 14 czerwca 2013 r. do dnia 9 grudnia 2013 r. i wskazywała nadpłatę w kwocie 281,95 zł, stanowiącą różnicę między należnością za wskazany okres w kwocie 1.052,09 zł oraz należnościami prognozowymi w wysokości 1.463,53 zł, pomniejszoną o odsetki za nieterminowe wpłaty w kwocie 129,49 zł.

Nadto faktura VAT z dnia 11 grudnia 2013 r. zawierała prognozę należności za okres od dnia 9 grudnia 2013 r. do dnia 31 maja 2014 r.: w okresie do dnia 13 stycznia 2014 r. na kwotę 313,94 zł, do dnia 12 lutego 2014 r. na kwotę 258,19 zł, do dnia 17 marca 2014 r. na kwotę 258,19 zł, do dnia 14 kwietnia 2013 r. na kwotę 258,19 zł, do dnia 13 maja 2014 r. na kwotę 258,19 zł oraz do dnia 12 czerwca 2014 r. na kwotę 258,19 zł.

/dowód: faktura VAT numer (...) – k. 54-56/

(...) sp. z o.o. wystawił w dniu 9 czerwca 2014 r. notę odsetkową numer (...) na kwotę 24,21 zł tytułem opóźnień w płatnościach należnościach płatnych do: dnia 12 listopada 2013 r., do dnia 13 grudnia 2013 r., dnia 13 stycznia 2014 r., do dnia 12 lutego 2014 r. oraz do dnia 17 marca 2014 r.

/dowód: nota odsetkowa z dnia 9.06.2014 r. – k. 57/

Również dnia 9 czerwca 2014 r. została wystawiona faktura VAT numer (...), wskazująca kwotę do zwrotu w wysokości 224,61 zł, będącą różnicą między należnościami za okres od dnia 9 grudnia 2013 r. do dnia 6 czerwca 2014 r. w kwocie 1.226,58 zł a wartością prognozowaną w poprzedniej fakturze w wysokości 1.475,40 zł, pomniejszoną o sumę odsetek za nieterminowe płatności w kwocie 24,21 zł.

Nadto przypomniano H. Ł. o niezapłaconych fakturach, płatnych do: dnia 4 kwietnia 2014 r., do dnia 14 kwietnia 2014 r. i do dnia 13 maja 2014 r.

Równocześnie wskazano przewidywane należności za okres od dnia 6 czerwca 2014 r. do dnia 30 listopada 2014 r.: płatne do dnia 14 lipca 2014 r. w kwocie 136,01 zł, płatne do dnia 12 sierpnia 2014 r. w kwocie 171,92 zł, płatne do dnia 12 września 2014 r. w kwocie 171,92 zł, płatne do dnia 13 października 2014 r. w kwocie 171,92 zł, płatne do dnia 12 listopada 2014 r. w kwocie 171,92 zł oraz płatne do dnia 15 grudnia 2014 r. w kwocie 171,92 zł.

/dowód: faktura VAT numer (...) – k. 58-60/

(...) sp. z o.o. w piśmie z dnia 21 lipca 2014 r., skierowanym do H. Ł. wypowiedział umowę o sprzedaż energii elektrycznej do punktu poboru w W. przy ul. (...) z uwagi na nienależyte wykonywanie tej umowy, co wyrażało się w doprowadzeniu do zadłużenia w kwocie 787,34 zł – z upływem jednomiesięcznego okresu wypowiedzenia, liczonego od daty doręczenia wypowiedzenia.

Licznik w lokalu przy ul. (...) w W. został zdemontowany dnia 18 września 2014 r.

/dowód: zlecenie OT – k. 98/

Pismem z dnia 19 grudnia 2014 r. H. Ł. została wezwana do zapłaty zaległości w wysokości 743,84 zł wraz z odsetkami.

/dowód: 1. wypowiedzenie z dnia 21.07.2014 r. – k. 96,

2. pismo z dnia 19.12.2014 r. – k. 49-50/

Zakład (...) S.A. został w 2004 r. przejęty przez Zakład (...) S.A., który przyjął nazwę (...) S.A.

(...) sp. z o.o. (działająca wcześniej pod nazwą (...) sp. z o.o., a później (...) sp. z o.o.) jest następcą prawnym (...) sp. z o.o. z siedzibą we W., który od 2011 r. działa pod nazwą (...) sp. z o.o.

/dowód: 1. ogłoszenie w (...) – k. 26-30,

2. odpis KRS numer (...) – k. 31-40,

3. postanowienie z dnia 17.06.2004 r. – k. 42-43,

4. postanowienie z dnia 3.01.2011 r. – k. 41./

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo strony powodowej (...) sp. z o.o. w K. przeciwko pozwanej H. Ł. nie zasługiwało na uwzględnienie, z powodu zakończenia z dniem 5 grudnia 2013 r. stosunku obligacyjnego (mającego źródło w umowie między stronami), a jednocześnie braku innych podstaw – przed wszystkim bezumownego poboru energii elektrycznej przez pozwaną – do obciążenia pozwanej kosztami dostawy energii do lokalu położonego w W. przy ul. (...).

W ocenie Sądu Rejonowego pozwana H. Ł., działając przez swego pełnomocnika A. G. (pełnomocnictwo udzielone dnia 6 grudnia 2012 r. – k. 6) zakończyła łączący ją ze stroną powodową stosunek umowny poprzez wypowiedzenie.

Wprawdzie Sąd Rejonowy miał na uwadze, iż strona powodowa nie wykazała, że jest następcą prawnym pierwotnego kontrahenta pozwanej – Zakładu (...) S.A. (strony umowy sprzedaży energii elektrycznej z dnia 19 lutego 2002 r. – k. 44-7), lecz jednocześnie nie było sporne między stronami, że dostawy energii elektrycznej do lokalu położonego w W. przy ul. (...) dokonywała strona powodowa.

Sąd Rejonowy poddał analizie pismo pełnomocnika pozwanej datowane na dzień 23 października 2013 r., otrzymane przez (...) sp. z o.o. w dniu 4 listopada 2013 r. (k. 75), interpretując zawarte w nim oświadczenia w świetle informacji udzielonych w piśmie z dnia 15 lipca 2013 r., otrzymanym w dniu 25 lipca 2013 r. (k. 89). We wcześniejszym piśmie wskazywano, że H. Ł. mieszka z wnukiem, który odmawiając partycypowania w kosztach utrzymania i pozbawiając pozwaną dostępu do pism wysyłanych przez powodowy zakład energetyczny, uniemożliwiał jej kontrolę nad opłatami za energię elektryczną. W związku z tym pozwana zwracała się o wyłączenia licznika lub zainstalowanie licznika czasowego. Natomiast w oświadczeniu z dnia 23 października 2013 r. pozwana zwróciła się stanowczo o natychmiastowe wyłączenie energii, jednocześnie wzywając do odłączenia licznika, przy wskazaniu, iż pozwana nie mieszka w lokalu objętym umową o dostawę energii elektrycznej, zamieszkuje tam (wedle słów pozwanej nielegalnie) jej wnuk, który nie uiszcza kosztów zużycia energii i nabija należności za używanie energii. Jednocześnie pełnomocnik pozwanej podnosiła, iż telefonicznie zwracała się o odłączenie licznika oraz zapowiedziała odwołanie się do dyrekcji

generalnej, o ile do końca października 2013 r. nie dojdzie do odłączenia licznika oraz wskazywał na zły stan zdrowia pozwanej i związane z tym trudności z wychodzeniem z domu.

Należy mieć na uwadze, że oświadczenie woli jest aktem skierowanym do innych osób, który konstituuje pewną zmianę w stosunkach prawnych i w myśl art. 60 k.c. z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych wola osoby dokonywającej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, co oznacza, że oświadczenie woli może być złożone przez każde zachowanie się ujawniające wolę w sposób dostateczny (jeżeli ustawa nie przewiduje dalej idących wymagań).

Ustalenie, czy konkretne zachowanie danej osoby ma walor dorozumianego oświadczenia woli oraz jaka jest jego treść, wymaga każdorazowo uwzględniania informacji pochodzących z bezpośredniego kontekstu, w jakim miało ono miejsce. Artykuł 60 k.c. pozwala uznać czyjeś zachowanie za oświadczenie woli tylko wówczas, gdy wyraża ono wolę dokonania czynności prawnej w sposób dostateczny.

Rozpatrywany układ sytuacyjny pozwala na przyjęcie, iż pozwana złożyła oświadczenie o zakończeniu stosunku prawnego między stronami, którego treść polegała na wykonywaniu przez zakład energetyczny dostawy energii elektrycznej – domagając się natychmiastowego wyłączenia energii oraz odłączenia licznika pozwana zamierzała do ustania związania jej węzłem obligacyjnym ze stroną powodową: wskazywała, że nie korzysta z energii i nie chce pokrywać kosztów związanych z jej dostawą. Jednocześnie wskazywała, że w lokalu mieszka inna osoba (jej wnuk A. Ł.), który może być zainteresowany zawarciem umowy z zakładem energetycznym. Pozwana zamierzała do rozwiązania łączącej ją ze stroną powodową umowy – w tym celu domagała się zdjęcia licznika, co miało zakończyć zarówno świadczenie strony powodowej polegające na dostawie energii, jak i świadczenie pozwanej polegające na uiszczaniu należności z tego tytułu.

Art. 65 § 2 k.c. zawiera dyrektywę interpretacyjną, zgodnie z którą przy wykładni bardziej należy opierać się na zgodnym zamiarze stron i celu umowy, niż na jej dosłownym brzmieniu. Zgodnie z przepisem art. 65 k.c. za miarodajny dla prawa uznać można albo sens przypisywany przez składającego oświadczenie woli albo przez odbiorcę oświadczenia, a względy słuszności każą przywołać do pomocy trzeci normatywny sens, ustalony według opinii typowej osoby trzeciej; kryterium to, jeśli wspierałoby jeden z sensów empirycznie ustalonych, decydowałoby, jaki sens oświadczenia jest wiążący dla prawa. A jeśli rzeczywiste intencje znaczeniowe żywione przez składającego oświadczenie woli zostały przez adresata dostrzeżone i trafnie rozpoznane, to nie ma podstaw do ochrony zaufania adresata znaku. W sytuacji, gdy brak jest naturalnego porozumienia przy umowach znajduje zastosowanie wtórna metoda wykładni – metoda normatywna i zindywidualizowana. Pierwszy człon tego określenia wyjaśnia, że miarodajny dla prawa sens oświadczenia woli został przypisany podmiotowi oświadczającemu na podstawie normatywnej. Drugi człon wskazuje na to, że podstawą tego przypisania są prawidłowo wykorzystane możliwości percepcyjne odbiorcy znaku. Adresat oświadczenia woli powinien dołożyć należytej staranności w rozpoznawaniu sensu przekazanych mu znaków, nie wymaga się jednak od niego, by z własnej inicjatywy ustalał, jakie intencje znaczeniowe żywił składający oświadczenie woli.

W okolicznościach niniejszej sprawy można stwierdzić, że strona powodowa nie dołożyła należytej staranności w ustaleniu sensu i celu wypowiedzi pozwanej objętej pismem datowanym na dzień 23 października 2013 r., co czego była zobowiązana jako przedsiębiorca świadczący masowe usługi dla ludności, zwłaszcza że składająca oświadczenie była konsumentem, osobą starszą, schorowaną, mającą ewidentny problem rodzinny (wnuk, który wprowadził się do jej mieszkania i przechwytywał korespondencję – co wnika z oświadczenia na karcie 90 akt), działającą przez córkę. W ocenie Sądu Rejonowego wymowa pisma otrzymanego przez stronę powodową w dniu 4 listopada 2013 r. jest czytelna i nie wymagała dodatkowego doprecyzowania, zwłaszcza w świetle całokształtu wypowiedzi pozwanej.

Wykładnia oświadczenia woli powinna uwzględniać różne style wypowiedzi i sformułowań, potoczne wyrażenia nawet, jeśli odbiegają od poprawności. Lecz interpretacja znaczeniowo niejasnego postanowienia umowy nie może zostać oparta tylko na analizie językowej, ale niezbędne jest także zbadanie zamiaru i celu stron oraz kontekstu faktycznego,

w jakim oświadczenie składano; bierze się pod uwagę zasady i zwyczaje współpracy, i to zarówno między stronami, jak i w układach stron z innymi osobami.

Dlatego też opis sytuacji rodzinnej, zdrowotnej i życiowej H. Ł., która podawała, że z powodów zdrowotnych mieszka od maja 2013 r. u córki (pierwszy akapit pisma z dnia 23 października 2013 r.) i nie chce ponosić kosztów dostawy energii elektrycznej do lokalu, którego nie zamieszkuje, informacje o mieszkającym w tym mieszkaniu wnuku, który uchyla się od pokrywania kosztów zamieszkiwania a jednocześnie przejmuje korespondencję kierowaną do babci winien być wzięty pod uwagę przy ustalaniu znaczenia oświadczenia o żądaniu odłączenia licznika. Całokształt okoliczności przytoczonych przez pozwaną wskazywał na zdecydowany zamiar zakończenia korzystania z usług strony powodowej i ponoszenia kosztów ich otrzymania. Nadto trudno wyobrazić sobie świadczenie usług dostawy energii elektrycznej po odłączeniu licznika, toteż to kolokwialne określenie winno wskazywać na wolę definitywnego zakończenia stosunku obligacyjnego między stronami. Jak wynika z ogółu oświadczeń pełnomocnika pozwanej nie było dla niej zrozumiałe żądanie wydania dyspozycji zdjęcia licznika i rozwiązania umowy kompleksowej – o czym informowała strona powodowa w piśmie z dnia 7 listopada 2013 r. (k. 94-95), skoro pozwana wielokrotnie domagała się demontażu licznika, zaś umowa między stronami nie nosiła nazwy kompleksowej (k. 44-47), a takie sformułowanie nawet nie pojawia się w treści tego dokumentu.

Uznając oświadczenie otrzymane przez stronę powodową w dniu 4 listopada 2013 r. za rozwiązanie umowy należy stwierdzić, że stosunek obligacyjny między stronami ustał z dniem 4 grudnia 2013 r. a wypowiedzenie umowy dokonane przez (...) sp. z o.o. w dniu 21 lipca 2014 r. było bezskuteczne, bowiem dotyczyło nieistniejącego już stosunku prawnego.

Należy więc uznać, że w okresie objętym żądaniem pozwu (2014 r.) pozwana nie była odbiorcą w rozumieniu Prawa energetycznego. Zgodnie bowiem z definicją zawartą w art. 3 ust. 13 ustawy Prawo energetyczne odbiorcą jest każdy, kto otrzymuje lub pobiera paliwa lub energię na podstawie umowy z przedsiębiorstwem energetycznym, przy czym przepis art. 3 ust. 13a precyzuje, że odbiorcą końcowym jest odbiorca dokonujący zakupu paliw lub energii na własny użytek a art 3 ust. 13b, że odbiorcą paliw gazowych lub energii elektrycznej w gospodarstwie domowym jest taki odbiorca końcowy, który dokonuje zakupu paliw gazowych lub energii elektrycznej wyłącznie w celu ich zużycia w gospodarstwie domowym.

Nie można również – jako podstawy odpowiedzialności finansowej pozwanej wobec strony powodowej – wskazywać unormować regulujących bezumowne pobieranie energii.

Kwestia uprawnień strony powodowej do pobierania opłat za nielegalnie pobrane paliwo wynika z treści przepisu art. 57 ustawy Prawo energetyczne (Dz. U. z 1997 r. nr 54, poz. 348 z poz. zm.), który stanowi, iż w razie nielegalnego poboru paliw przedsiębiorstwo energetyczne pobiera opłaty za nielegalnie pobrane paliwo w wysokości określonej w taryfach lub dochodzi odszkodowania na zasadach ogólnych. Jako nielegalny pobór paliwa ustawa w art. 3 pkt 18 definiuje pobieranie paliw lub energii bez zawarcia umowy, z całkowitym albo częściowym pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego lub poprzez ingerencję w ten układ mającą wpływ na zafałszowanie pomiarów dokonywanych przez układ pomiarowo-rozliczeniowy.

Strona powodowa nie wykazała, by pozwana H. Ł. w 2014 r. zamieszkiwała w mieszkaniu położonym w W. przy ul. (...) i korzystała z dostarczanej tam energii elektrycznej.

Z tych względów sąd oddalił powództwo.

Orzeczenie o kosztach w punkcie II wyroku oparto o przepis art. 98 k.p.c., kształtującym zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Zgodnie z tym przepisem strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowej obrony. Pozwana nie poniosła żadnych kosztów, toteż strona powodowa nie została obciążona obowiązkiem ich zwrotu.